

Arrest

nr. 194 158 van 24 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben en een Tamil van etnische origine te zijn. U werd op 21 juli 1991 geboren te Jaffna, Sri Lanka. In juli 2006 werd u door uw ouders naar Ikraan, Vanni, gestuurd om voor uw zieke grootmoeder te zorgen. U verbleef bij uw oom en tante langs vaders zijde en bezocht uw grootmoeder in het hospitaal. In 2007 overleed uw grootmoeder. Omdat, omwille van de oorlog, de wegen ondertussen waren afgesloten kon u niet terugkeren naar Jaffna.

U bleef bij uw oom en tante. Omdat het leger verder oprukte gingen jullie in september 2008 naar Vattakachi waar jullie drie maanden verbleven. Daarna gingen jullie naar Visvamadu. Vanuit Visvamadu gingen jullie naar Sudendrapuram waar uw oom en tante om het leven kwamen bij een mortieraanval. Vervolgens reisde u verder met buren. In Mullivaikal gaven jullie zich over aan het leger. Van daaruit ging het naar een kamp in Vattuval en Homanthai. In Homanthai werden de leden van de Liberation Tigers of Talim Eelam (LTTE) van het publiek gescheiden. U werd overgebracht naar Settikulam kamp in Vavuniya. Daar werd u ondervraagd in verband met eventuele activiteiten voor de LTTE. U legde uit waarom u alleen in de streek was terechtgekomen en dat u niets te maken had gehad met de LTTE. Desalniettemin werd u, omdat u alleen was en in de regio verbleef, geïdentificeerd als LTTE-lid.

U werd meegenomen naar de Valikantha gevangenis in Batticalo. U verbleef daar twee jaar in een tent met nog twintig andere personen. U werd gedwongen om o.a. jungles en bomen te kappen en werd gemarteld en aangevallen. Dankzij de hulp van de Eelam People's Democratic Party (EPDP) kwam u vrij en werd u overgebracht naar Colombo. U verbleef daar drie dagen met uw vader. Hij zei dat u omwille van uw problemen niet in Sri Lanka kon blijven. Vervolgens reisde u met uw eigen paspoort legaal naar Italië om uiteindelijk in Finland te belanden. Voor u in Finland aankwam, was u in Zweden waar uw oom die in Finland verblijft u kwam ophalen. U vroeg op 4 oktober 2011 asiel aan in Finland. Uw aanvraag werd geweigerd en bevestigd in beroep. In mei 2013 werd u onder begeleiding van twee Finse agenten per vliegtuig teruggeleid naar Colombo.

Bij uw aankomst in Colombo kon u de luchthaven zonder problemen verlaten. Uw vader kwam u ophalen en u keerde samen met hem terug naar Jaffna. Ongeveer een week na uw thuiskomst kwam de CID u thuis ophalen voor een kleine ondervraging. Ze zeiden aan uw ouders dat ze u terug zouden brengen. U kwam op een onbekende plaats terecht en werd daar twee weken vastgehouden. Nadien werd u overgebracht naar een andere onbekende plaats waar u ongeveer twee jaar verbleef. U zat in een cel en werd gemarteld. In 2015 slaagde de EPDP er opnieuw in u weg te halen uit de gevangenis. U reisde weer naar Colombo waar u opnieuw drie dagen met uw vader verbleef. Hij zei dat u opnieuw het land moest verlaten. Op 20 oktober 2015 reisde u met uw eigen paspoort vanuit Colombo naar Iran. Vanuit Iran ging het via Turkije en de Balkanroute naar België. Eind maart 2016 kwam u in België aan en op 7 april 2016 verklaarde u zich vluchteling.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een documenten van de Finse instanties i.v.m. met uw terugkeer, een vertaling van uw geboorteakte, en een document met vluchtgegevens neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste heeft u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunnen aantonen. Zo legt u geen enkel geldig identiteitsdocument neer. Dit is opmerkelijk, gezien u twee maal legaal uit Sri Lanka bent vertrokken. Er mag verwacht worden dat u minstens van één van deze reizen documenten, zoals een paspoort of een kopie er van, kan voorleggen. Om uw identiteit aan te tonen legt u een vertaling van een geboorteakte neer. Op dit document staat geen foto en kan daarom niet aanzien worden als een geldig identiteitsdocument. Frappant is ook dat, hoewel op deze akte de door u beweerde naam, geboorteplaats en geboortedatum staat, er bij geslacht 'female' staat vermeld. Dit doet het vermoeden ontstaan dat dit geen authentiek document is. Dat u er niet in slaagt uw identiteit aan te tonen, ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u de beweerde vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten voor uw vertrek naar Finland niet aannemelijk heeft kunnen maken. U zegt nooit lid te zijn geweest van de LTTE (Gehoorverslag CGVS, p. 11). Toch zou u, omwille van uw aanwezigheid in de Vanni aan het einde van de oorlog, twee jaar hebben vastgezeten in Batticalo. Hoewel het CGVS het mogelijk acht dat u in 2009 in het gebied aanwezig was, acht het CGVS het weinig waarschijnlijk dat u louter omwille van uw aanwezigheid in het gebied twee jaar werd vastgehouden door de autoriteiten. Bovendien zijn de verklaringen die u aflegt over uw vasthouding in Batticalo vaag, algemeen en weinig doorleefd.

Zo weet u niet meer wie gedurende uw vasthouding aan het hoofd stond van het kamp en kent de namen van de mensen waar u mee samenleefde niet (CGVS, p. 12-13). U legt ook geen enkel document neer dat uw vasthouding en vrijlating kan staven.

Daarnaast bent u er na uw vrijlating in geslaagd om legaal met uw eigen paspoort Sri Lanka te verlaten. Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die beweert twee jaar te zijn vastgehouden door de autoriteiten.

Ten derde merkt het CGVS op dat uw asielaanvraag werd geweigerd in Finland. U beweert voor de Finse asielinstanties dezelfde verklaringen i.v.m. met uw verblijf in de Vanni en de daaropvolgende vasthouding in Batticalo te hebben afgelegd (CGVS, p. 15). Er mag verwacht worden dat indien de Finse asielinstanties uw verklaringen over uw vasthouding in Batticalo geloofwaardig hadden bevonden, ze u bescherming hadden geboden. Dit is echter niet gebeurd, sterker nog, u werd in mei 2013 teruggeleid naar Sri Lanka. Deze terugkeer werd ons bevestigd door de Finse instanties (zie blauwe map in dossier). Ook het document van de Finse politie dat u voorlegt kan uw terugkeer staven. Dat u werd teruggeleid naar Sri Lanka impliceert dat de Finse instanties geen problemen voor u voorzagen bij terugkeer. Over uw terugkeer zegt u ook nog dat met een noodpaspoort terugreisde, wat impliceert dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte waren van uw terugkomst. Op de luchthaven werd u niet ondervraagd door de autoriteiten en u kon probleemloos terugkeren naar Jaffa (CGVS, p. 15). Dit is een sterke aanwijzing dat u de Sri Lankaanse autoriteiten niet hoeft te vrezen.

Gelet op wat voorafgaat acht het CGVS het onwaarschijnlijk dat u ongeveer een week na uw terugkeer werd gearresteerd en vervolgens wederom twee jaar werd vastgehouden omwille van onbestaande banden met de LTTE. Bovendien weet u niet eens waar u al deze tijd heeft verbleven, zijn de verklaringen die u aflegt wederom vaag en algemeen en legt u geen enkel document neer dat uw gevangenschap of vrijlating kan staven. Na uw beweerde vrijlating slaagde u er nogmaals in legaal het land te verlaten.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Aangezien de problemen na uw terugkeer naar Sri in 2013 ongeloofwaardig werden bevonden, én u bij uw terugkeer op de luchthaven geen problemen heeft gekend met de Sri Lankaanse autoriteiten, acht het CGVS een terugkeer voor mogelijk.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 mei 2017 een schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen “1 en 2 afdeling A” van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker benadrukt oprechte verklaringen te hebben afgelegd en bevestigd zijn vrees opnieuw gearresteerd te worden in Sri Lanka.

Voorts stelt het verzoekschrift dat het CGVS enerzijds twijfelt aan zijn identiteit, doch deze anderzijds ten zijne nadele aanwendt door te verwijzen naar zijn asielaanvraag in Finland welke geweigerd werd.

Verzoeker stelt met klem niet akkoord te zijn met de beslissing van het CGVS. Hij verduidelijkt dat hij zich in een vicieuze cirkel bevindt: *“er is immers sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn asielrelaas te staven. Het lijkt wel alsof, indien men een eerste negatieve beslissing ontvangt, men gedoemd is om een negatieve beslissing te ontvangen m.b.t. de volgende aanvraag en men geen grondig onderzoek meer wil voeren. Dat er voor verzoeker sprake is van nieuwe en ernstige feiten en hij dit duidelijk heeft aangehaald en toegelicht bij deze aanvraag.”*

Verzoeker herneemt dat hij, nadat zijn asielaanvraag in Finland geweigerd werd, was teruggekeerd naar Colombo en opnieuw gearresteerd en gevangen genomen werd, waarna hij opnieuw vluchtte naar Europa. Verzoeker klaagt aan dat het CGVS zijn huidige aanvraag weigert omdat Finland zijn oorspronkelijke aanvraag weigerde en aldus geen afdoende onderzoek heeft gedaan naar deze nieuwe – of de eerdere – feiten.

Het verzoekschrift poneert dat de gegronde vrees in hoofde van verzoeker dient onderzocht te worden en dat het onzorgvuldig is van het CGVS om dit niet te doen.

Waar het CGVS stelt dat verzoeker zijn identiteit niet op ontegensprekelijke wijze heeft kunnen aantonen en dus geen overtuigend bewijs van zijn identiteit weet voor te leggen, gezien er op geen enkel van de voorgelegde documenten een foto kleeft, betoogt verzoeker dat hij niet de intentie heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Hij herhaalt zijn geboorteakte te hebben neergelegd. Verzoeker is van mening dat *“deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.”*

Verzoeker meent dat hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Hij geeft aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk is voor leden/sympathisanten van LTTE en de autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Hij voert aan dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) ingeval van verzoekers terugkeer naar Sri Lanka geschonden zou zijn. Verzoeker is van oordeel dat verweerder de situatie in Sri Lanka onvoldoende onderzocht heeft. *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen twijfel hecht aan de nationaliteit van verzoeker, doch men laat na de veiligheidssituatie in Sri Lanka en vooral dan de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten te onderzoeken!”*

Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven. Hij herhaalt dat *“onbekende mannen hem wel degelijk zijn komen opzoeken in zijn huis, dat hij meegenomen werd en van daaruit, na een 2-tal weken, werd overgebracht naar een kamp waar hij niet alleen werd vastgehouden maar ook gemarteld.”*

Het verzoekschrift voegt nog toe dat verzoeker in de onmogelijkheid is om de bescherming van zijn land in te roepen, nu hij reeds gearresteerd werd toen hij terugkeerde naar Sri Lanka na zijn eerste asielaanvraag in Finland en *“gezien het feit dat hij reeds meermaals werd opgepakt en vastgehouden en dat de overheid in het beste geval alleen maar toekijkt en zelf geen actie onderneemt of bescherming biedt.”*

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voert het verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom deze niet kan worden toegekend aan verzoeker. *“Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling te willen toekennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt Sri Lanka te zijn ontvlucht omwille van problemen met de overheid. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Om zijn identiteit aan te tonen, beperkt verzoeker zich tot het neerleggen van een vertaling van zijn geboorteakte. Hoewel de naam, geboorteplaats en –datum op de geboorteakte overeenstemmen met verzoekers verklaringen, wordt bij het geslacht “female” vermeld. De Raad stelt derhalve vast dat de vertaling van de geboorteakte onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit en aldus geen bewijswaarde heeft.

Verzoeker legt verder geen enkel document ter staving van zijn reisweg neer, hoewel hij zelf aangaf tot tweemaal toe op legale wijze met zijn paspoort vanuit Sri Lanka vertrokken te zijn en het redelijk is te veronderstellen dat hij minstens van één van deze reizen documenten kan neerleggen.

Verzoekers uitleg dat zijn paspoort tijdens zijn tweede reis werd afgenomen kan niet worden aangenomen, nu hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelt hij bij de DVZ dat zijn paspoort in Turkije in beslag werd genomen door de smokkelaar (verklaring DVZ, punt 28), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn paspoort werd afgenomen in Iran (gehoorverslag van het CGVS van 28 maart 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 10). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar en doen dan ook afbreuk aan verzoekers beweringen over zijn gevolgde reisweg. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker geen documenten heeft laten opsturen uit Sri Lanka, nu hij verklaarde dat hij sinds zijn komst in België nog contact onderhoudt met zijn familie in Sri Lanka, via telefoon, e-mail en facebook (CGVS-verslag, p. 6-7). Dat verzoeker geen enkel geldig document ter staving van diens identiteit voorlegt – noch een aannemelijke verklaring kan geven voor de afwezigheid van deze documenten – ondergraaft aldus de waarachtigheid van zijn verklaringen.

2.5. Voorts slaagt verzoeker er niet in de beweerde vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten voorafgaand aan verzoekers vertrek naar Finland, wat tevens tot de kern van zijn asielrelaas behoort, aannemelijk te maken. Zo stelt verzoeker nooit lid te zijn geweest van de “LTTE” (CGVS-verslag, p. 11), doch geeft hij aan louter omwille van zijn aanwezigheid in Vavuniya in de regio Vanni aan het einde van de oorlog in 2009 als LTTE-lid te zijn bestempeld en twee jaar te zijn opgesloten in de Valikantha gevangenis in Batticalo (CGVS-verslag, p. 8, 12). Hoewel het perfect mogelijk is dat verzoeker in 2009 in deze regio aanwezig was, kan niet worden ingezien – noch maakt verzoeker aannemelijk – waarom verzoeker enkel en alleen omwille van zijn aanwezigheid in deze regio als LTTE-lid zou worden gezien en voor een periode van twee jaar zou worden opgesloten door de Sri Lankaanse autoriteiten.

2.6. De vaststelling dat verzoeker nadat zijn asielaanvraag werd afgewezen in Finland - op grond van dezelfde motieven; hij legde naar eigen zeggen dezelfde verklaringen af aangaande zijn verblijf in Vanni en de daaropvolgende opsluiting in Batticalo (CGVS-verslag, p. 15) – ongemoeid kon terugkeren naar Sri Lanka kan slechts de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven onderschrijven.

Verzoeker heeft drie asielaanvragen ingediend in Finland (*“Ik werd geweigerd, ik heb drie maal dezelfde beslissing gekregen.”* (CGVS-verslag, p. 15)). Verzoeker werd asiel geweigerd en bovendien in mei 2013 naar Sri Lanka teruggedleid (zie informatie in het administratief dossier), wat erop wijst dat de Finse asielinstanties geen problemen voorzagen bij verzoekers terugkeer naar zijn land. Daarenboven geeft verzoeker zelf nog aan dat hij terugkeerde met een Sri Lankaans noodpaspoort (CGVS-verslag, p. 15). Dat verzoeker niet ondervraagd werd, noch enige moeilijkheden ondervond bij aankomst op de luchthaven in Sri Lanka en probleemloos naar zijn huis in Jaffna kon reizen, hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte waren van verzoekers terugkomst, ondermijnt aldus verzoekers beweerde vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten.

2.7. De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vervolging na zijn terugkeer uit Finland kan dan ook niet overtuigen. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verzoeker een week na zijn terugkeer uit Finland – terwijl hij Sri Lanka eerst zonder enig probleem terug binnen kwam – gearresteerd werd en daaropvolgend twee jaar werd vastgehouden in Batticalo, terwijl verzoeker niet eens LTTE-lid is (geweest) (CGVS-verslag, p. 15-16). De ongeloofwaardigheid van zijn beweerde opsluiting klemt te meer nu verzoeker niet wist waar concreet hij beweerdelijk gedurende twee jaar werd vastgehouden (CGVS-verslag, p. 16) en hij zich beperkte tot algemene en vage verklaringen aangaande zijn leven in het kamp. Zo stelde hij louter, *“In dit kamp waren er niet veel mensen. We hadden eigen cellen. Er kon niet gecommuniceerd worden met iemand anders. We mochten niet met elkaar spreken. als we naar het toilet moesten of iets dringend, of als er ondervragingen waren, alleen dan mochten we uit de cel. Anders zaten we altijd alleen.”* (CGVS-verslag, p. 16) en gaf hij aan dat hij enkel brood te eten kreeg, met niemand sprak in het kamp, de namen van de leider niet kende, er niet werkte en twee jaar gewoon in een cel zat (CGVS-verslag, p. 16).

Bovendien komen verzoekers verklaringen aangaande zijn twee-jaar-durende gevangenschap slechts oppervlakkig en weinig doorleefd voor. Zo stelde hij slechts algemeen, *“Ze gebruikten ons om jungles en bomen te kappen en ander werk. Wie niet luisterde, werd gemarteld en aangevallen, lastiggevalen.”* (CGVS-verslag, p. 8) en *“Het was een plaats met prikkeldraad rond. Er waren kleine tenten. Elke tent, daar zaten twintig mensen in. In totaal waren we met 500. Soms namen ze ons mee in de jeep en zeiden ze ons om bomen te kappen, jungles proper te maken. Als iemand iets fout deed, werd die soms neergeschoten. Ze zeiden ons om het graf te delven en het lichaam te begraven. Mensen die niet goed werkten, werden geslagen. In het kamp waren soms ondervragingen. Mensen die niet meewerkten werden gemarteld.”* (CGVS-verslag, p. 12). Van verzoeker, die beweert gedurende twee jaar te zijn opgesloten te midden van LTTE-leden, kan verwacht worden dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen omtrent deze periode kan afleggen, *quod non*.

Zijn beweerde periode in het kamp wordt verder ondermijnd nu hij zich de naam van de leider van het kamp niet kan herinneren, noch de namen van de personen met wie gedurende zo'n lange tijd de tent deelde (CGVS-verslag, p. 12-13). Voorts komen verzoekers verklaringen dat *"het kamp heel geheim was. er was geen registratie of identificatie. Als er iemand werd vermoord, dan zou niemand het weten"*. (Vraag) *"Waarom was het zo geheim? Zaten er belangrijke LTTE leden?"* (antwoord) *"Ik ken geen LTTE leden. Ik weet niet of ze belangrijk zijn. de gasten die bij mij zaten waren gewoon LTTE leden, geen belangrijke mensen. De mensen die zijn vermoord, dat weet ik niet of ze belangrijk waren. Ze hebben mij gepakt omdat ik geen alibi had"* voor als een poging zijn onbekendheid toe te dekken. Immers kan niet worden ingezien waarom de Sri Lankaanse autoriteiten moet overgaan tot het oprichten van geheime kampen op eigen bodem voor het vasthouden van niet-belangrijke LTTE leden, wel integendeel.

2.8. Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas geheel ondergraven doordat hij na zijn beweerdelijke vrijlating door omkoping, legaal met zijn eigen paspoort uit Sri Lanka is vertrokken. Verzoekers asielrelaas is incoherent. Verzoeker kan niet beweren dat de Sri Lankaanse overheid nauwgezet zijn territorium controleert en anderzijds menen dat een ontsnapt LTTE lid administratieve steun krijgt van dezelfde overheid.

Ook de vaststelling dat verzoekers geboorteakte werd aangevraagd op 2 december 2014, wanneer verzoeker beweerdelijk opgesloten was (van 2013 tot 2015), doet afbreuk aan zijn voorgehouden opsluiting en aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoekers uitleg, dat hij zijn geboorteakte nodig had voor zijn procedure in Finland (CGVS-verslag, p. 17), kan niet overtuigen nu het redelijk is te veronderstellen dat deze aanvraag dan eerder zou zijn ingediend toen verzoeker zich nog in Finland bevond (2011 tot mei 2013). Aldus hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten na zijn terugkeer naar Sri Lanka in 2013.

2.9. Waar het verzoekschrift poneert dat verweerder nalaat de veiligheidssituatie in Sri Lanka en vooral dan de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten te onderzoeken, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde geen LTTE-lid te zijn. Daarnaast heeft de Commissaris-generaal wel degelijk onderzoek gedaan naar de situatie in Sri Lanka en de nasleep van de oorlog: *"Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven."* Dergelijk argument wordt aldus niet dienstig ingeroepen.

2.10. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK